

Arrest

nr. 229 504 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT
de Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 16 november 2010 toegelaten tot een onbeperkt verblijf.

1.2. Op 20 oktober 2014 wordt verzoeker van ambtswege geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.3. Op 20 mei 2015 vraagt verzoeker zijn herinschrijving aan, dit op een adres in Sint-Niklaas. Hierbij wijst verzoeker er ook op dat zijn Belgische partner en hun gemeenschappelijke kind verblijven op een adres in Merksem. De herinschrijving wordt op 26 juni 2015 toegestaan.

1.4. Verzoeker wordt op 7 november 2016 opnieuw van ambtswege geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.5. Op 19 juni 2017 dient verzoeker bij de Belgische ambassade in Luanda, Angola, een aanvraag in tot afgifte van een Schengenvisum.

1.6. Bij vonnis van 27 november 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan een agent in functie met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. De feiten speelden zich af op 23 juni 2016.

1.7. Zonder een beslissing inzake de visumaanvraag af te wachten, betreedt verzoeker op 26 december 2017 opnieuw het Schengengrondgebied via Portugal.

1.8. Verzoeker dient op 27 november 2018, in functie van zijn minderjarige kind met de Belgische nationaliteit geboren op 20 januari 2015, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 24 mei 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/11/2018 werd ingediend door:

Naam: [M.N.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Angola

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de [M.N.,W.D.] [RR ...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80. Het verblijfsrecht wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake weerspanning, feit(en) waarvoor hij op 27/11/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden;

Overwegende dat uit het vonnis blijkt dat betrokkene op 23/06/2016 weigerde de woning van de genaamde [M.T.], de moeder van het kind van betrokkene, te verlaten terwijl hij dronken was. De politie diende tussen te komen en begeleidde betrokkene naar buiten om hem mee te nemen voor feiten van openbare dronkenschap. Betrokkene stelde zich agressief op en gaf één van de verbalisanten een vuistslag. Er was geen spake van een ongeluk, maar van opzettelijke slagen en verwondingen met de omstandigheid dat de slagen en verwondingen een ziekte en arbeidsongeschiktheid hebben veroorzaakt aan de verbalisant. De rechtbank verklaarde de feiten ernstig;

Overwegende dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving; de handelingen van betrokkene wijzen op een agressieve

ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de politiediensten en voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Het feit dat het kind is geboren sedert 20/01/2015, heeft hem er niet van weerhouden feiten te plegen. Wat het familiale leven met zijn kind betreft, blijkt uit het vonnis dat de verstandhouding met de moeder van het kind, de genaamde [M.T.] van Belgische nationaliteit, niet optimaal was. Hij weigerde in dronken toestand haar woning te verlaten, waar op dat moment vermoedelijk ook het kind aanwezig was. Op 12/01/2017 vertrekt betrokkene naar Angola, wegens het overlijden van zijn moeder en om er zaken te regelen. Hij komt pas opnieuw het Schengengrondgebied binnen op 26/12/2017 via Porto. Betrokkene had een terugkeervisum aangevraagd, zonder het resultaat hiervan af te wachten en diende ondertussen een nieuw paspoort aan te vragen, maar dit betekent toch dat hij bijna een jaar is weggebleven uit België en weg van zijn kind. Het is dus duidelijk dat de moeder al die tijd voor haar kind heeft gezorgd.

Er wordt niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van gezinsleven van betrokken in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat het kind en zijn partner, die de Belgische nationaliteit hebben, niet kunnen gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Angola of een andere plaats waar betrokkene zou verblijven.

Bovendien is het kind nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat het kind in België is geboren, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat het zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van betrokkene dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat het kind in de kleuterklas zit, er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat het kind zijn kleuteronderwijs niet elders zou kunnen verder zetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat het nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Trouwens het kind is nog niet schoolplichtig.

Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, is betrokkene België binnengekomen als 17- jarige toen hij op 28/11/2005 een asielaanvraag indiende. Hij verkreeg een verblijf in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15/12/80 op 16/11/2006. Vanaf 11/02/2011 bekwam betrokkene een verblijf van onbepaalde duur (B-kaart) tot wanneer hij werd afgevoerd op 07/11/2016. Betrokkene verloor zijn recht op verblijf. Hij had na zijn vertrek naar Angola een terugkeervisum aangevraagd en had geen bijkomende documenten aangebracht om zijn recht op terugkeer aan te tonen. Mogelijks was betrokkene langer dan een jaar weg uit België en kon hij dit niet aantonen. Hij bekwam uiteindelijk een toeristenvisum via de Spaanse ambassade in Angola. Betrokkene zijn verblijf is hier onderbroken geweest door een terugkeer naar Angola van langer dan één jaar.

Wat betreft de economische situatie was betrokkene niet langer in de mogelijkheid om tewerkgesteld te zijn, door het verlies van zijn verblijfsrecht. Er zijn echter geen recente gegevens in het dossier dat betrokkene heden zou zijn tewerkgesteld. Indien dit wel het geval zou zijn dat is het louter hebben van een tewerkstelling en het verwerven van een inkomen geenszins een beletsel voor het nemen van onderhavige beslissing. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot

de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en zij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Zodoende wordt het verblijf in toepassing van artikel 43 geweigerd en dient het AI te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. Op de terechtzitting heeft verzoeker zich ook niet verzet tegen een behandeling van zijn zaak in het Nederlands.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

“Monsieur a un séjour illimité.

En effet, si le requérant a été radié en 2016, il travaillait jusqu'à son départ du territoire belge le 12 janvier 2017.

Une demande de visa auprès de notre représentation sera introduire le 19 juin 2017.

Demande qui n'a pas été traité (et donc pas dans les délais légaux) (On doit retenir en toute hypothèse une force majeure).

Il est revenu sur le territoire le 26 décembre 2017 et s'est présenté en vain à son administration communale. Et du introduire (à titre conservatoire) une nouvelle demande.

Il convient aussi de constater que le requérant réside bien légalement sur le territoire et en conséquence il convient de dire pour droit que l'annexe 20 est sans objet."

3.1.2. Verzoekers betoog komt hierop neer dat hij van mening is dat hij is gerechtigd op een herinschrijving in België, op basis van de vroegere onbeperkte verblijfsmachtiging die hij in dit land genoot. Hij beroept zich hiervoor op het bepaalde in artikel 19 van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1 bepaalt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Hij bevestigt dat hij op 7 november 2016 van ambtswege werd geschrapt uit het bevolkingsregister, maar stelt dat hij op 12 januari 2017 pas België heeft verlaten, hij op 19 juni 2017 een visum heeft gevraagd om terug te keren naar België en deze visumaanvraag niet werd behandeld. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, zonder een beslissing inzake de visumaanvraag af te wachten, op 26 december 2017 opnieuw het Schengengrondgebied via Portugal betrad.

De bestreden beslissing houdt, zoals verweerder correct stelt in de nota met opmerkingen, echter enkel een antwoord in op de door verzoeker op 27 november 2018 ingediende aanvraag tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn minderjarig kind met de Belgische nationaliteit. Het betreft geen antwoord op enige vraag tot herinschrijving overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet, maar wel een antwoord op een aanvraag tot gezinshereniging die los staat van de eerdere verblijfsmachtiging die verzoeker in België genoot. Er kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zelf is genomen met miskenning van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

De vraag of verzoeker is gerechtigd op een herinschrijving en kan worden hersteld in zijn eerdere verblijfsrechtelijke situatie waarin hij een onbeperkte verblijfsmachtiging in België genoot, maakt niet het voorwerp uit van huidig beroep en dient in het kader van huidig beroep niet te worden onderzocht. De thans naar voor gebrachte kritiek is niet dienstig wat betreft de thans bestreden beslissing. Niets verhindert verzoeker om in België opnieuw een herinschrijving te vragen, in functie van zijn eerdere verblijfsmachtiging van onbeperkte duur. Hierbij kan hij alle volgens hem nuttige bewijzen voorleggen, waaronder bewijzen dat hij niet langer dan één jaar afwezig was van het Belgische grondgebied zoals hij thans voorhoudt. Tegen een eventueel afwijzende beslissing kan verzoeker ook in beroep gaan.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Disposition qui se doit d'être lue avec l'article 52 de l'AR du 8 octobre 1981 et l'arrêt CJUE, 27 juin 2018, n° C-246/17.

On se doit de constater que les délais n'ont été en l'espèce respectés, partant la décision est tardive. Il convient de le constater en annulant la décision entreprise."

3.2.2. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) stelt verder:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Waar verzoeker met zijn verwijzing naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C-246/17) aangeeft van mening te zijn dat het door hem geschonden geachte artikel 42 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in de zin van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG zoals uitgelegd in voormeld arrest van het Hof van Justitie, merkt de Raad het volgende op. Het wordt niet betwist, en het wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het te dezen gaat om gezinshereniging, gevraagd door een derdelander als ascendent van een minderjarig Belgisch kind dat geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG in de voorliggende zaak niet aan de orde (zie RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

De Raad stelt verder vast dat de aanvraag dateert van 27 november 2018 en de bestreden beslissing is genomen op 24 mei 2019, en dus binnen de voorziene termijn van 6 maanden. Verzoeker toont niet aan dat in voorliggende situatie het bestuur heeft gehandeld in strijd met artikel 42 van de Vreemdelingenwet zoals mede uitgevoerd in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit (zie ook RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“On se doit de constater que la décision entreprise ne se fonde uniquement sur des faits qualifiés de faits personnels graves :

La partie adverse n'était pas sans savoir :

- Qu'il s'agit d'une condamnation prononcée par défaut. Qu'en lieu et place de former opposition, il en a accepté les conséquences et qu'il a purgé sa peine. Les faits sont au demeurant anciens.

Votre Conseil a pu dire pour droit :

L'interprétation donnée par la CJUE de la notion d'ordre public dans le cadre de l'article 21 de la loi de 1980 doit s'appliquer également à l'article 3 de la loi, la portée de la notion ne pouvant varier en fonction du statut de l'individu concerné. Le recours à l'article 3 suppose par conséquent l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi. En l'espèce, la décision est uniquement motivée par l'existence d'une condamnation pénale dans le chef du requérant, de sorte la décision n'est pas adéquatement motivée. CCE n° 202 682 du 19 avril 2018 X c. État belge

La notion de danger pour l'ordre public n'est pas définie. Elle nécessite au minimum l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. Elle doit être interprétée strictement et appréciée in concreto, dans le respect du principe de proportionnalité.

Ce qui implique également la reconnaissance du droit d'être entendu qui ici n'a pas été respecté. L'administration aurait pu adresser une demande tant au requérant qu'à son conseil. Selon le requérant la décision prise s'apparente en effet à une décision mettant fin illégalement à son séjour

Il n'a eu en l'espèce aucune appréciation de l'existence d'une menace actuelle.

La décision partant n'est pas adéquate ni proportionnelle d'autant si on doit lire ce moyen avec l'article 8 de la CEDH (cf ci-dessous).

- Que la partie adverse fait également état d'un PV, suite à un différend familial. On s'étonne d'une telle argumentation alors que d'une part Monsieur était resté chez la maman de son enfant et d'autre part qui le réintégrera dès son retour Élément factuel que la partie adverse ne pouvait ignorer.

- Notons également que l'appréciation de la situation économique est contraire à l'AR du 9 juin 1999, le requérant pouvant légalement travailler.

- Il n'y a eu aucune demande à la maman de son enfant qui pourtant est impactée directement par cette décision (comme les trois enfants de Monsieur). [devoir de soins]

- ...

La décision n'est aussi ni adéquate ni proportionnelle."

3.3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgisch minderjarig kind geweigerd, met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en omdat zijn persoonlijke gedrag wijst op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt op gewezen dat verzoeker zich schuldig maakte aan weerspanning, feit(en) waarvoor hij op 27 november 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Er wordt toegelicht dat verzoeker op 23 juni 2016 weigerde de woning van de moeder van zijn kind te verlaten terwijl hij dronken was, waarna de politie diende tussen te komen en hem naar buiten begeleidde om hem mee te nemen voor feiten van openbare dronkenschap. Verzoeker stelde zich agressief op en gaf een van de verbalisanten een vuistslag. Er was hierbij volgens de strafrechter geen sprake van een ongeluk, maar van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte en arbeidsongeschiktheid tot gevolg, waarbij hij de feiten ernstig verklaarde. Verweerder is van mening dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijke gedrag van verzoeker wijst op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij hij in het bijzonder benadrukt dat de handelingen van verzoeker wijzen op een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de politiediensten en voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens.

In de voorliggende omstandigheden acht verweerder het persoonlijke en familiale belang van verzoeker ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij licht uitvoerig toe waarom de bestreden beslissing volgens hem geen disproportionele inmenging uitmaakt in verzoekers privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij concreet ingaat op verzoekers gezinssituatie, de duur van zijn verblijf in België, zijn economische situatie, zijn culturele en sociale integratie en zijn medische toestand.

Wat de gezinssituatie betreft, benadrukt verweerder dat het gegeven dat verzoeker een kind heeft in België, geboren op 20 januari 2015, hem er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen. Nog stelt hij dat uit het strafvonnis blijkt dat de verstandhouding tussen verzoeker en de moeder van het kind niet optimaal was, waar hij in dronken toestand weigerde haar woning te verlaten, waar op dat ogenblik vermoedelijk ook het kind aanwezig was. Verweerder wijst nog op de recente langdurige terugkeer van verzoeker naar Angola, wegens het overlijden van zijn moeder en om er zaken te regelen, periode tijdens dewelke de moeder steeds voor het kind heeft gezorgd. Nog merkt verweerder op dat niet wordt aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen en niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is. Er kunnen ook steeds, zo vervolgt verweerder, via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen, alsook periodieke reizen van de gezinsleden naar Angola, contacten worden onderhouden tussen de gezinsleden. Verweerder motiveert dat het kind nog jong is en in het algemeen kan worden gesteld dat jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Hij stelt dat het kind momenteel in de kleuterklas zit en er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat het kind zijn kleuteronderwijs niet elders zou kunnen verder zetten.

Verweerder merkt verder op dat verzoeker als 17-jarige België is binnengekomen en hij een verblijfs-machtiging verkreeg op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verloor echter zijn verblijfsmachtiging na zijn afvoering van ambtswege op 7 november 2016 en kon niet aantonen niet langer dan één jaar te zijn weggeweest uit België. Inzake de economische situatie van verzoeker stelt verweerder nog dat verzoeker niet langer de mogelijkheid had om te werken door het verlies van zijn verblijf en ook geen gegevens voorliggen van een actuele tewerkstelling. Ten slotte motiveert verweerder, inzake de sociale en culturele integratie, dat de door verzoeker gepleegde feiten expliciet getuigen van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dat verzoeker dit eigenlijk ook niet nastreeft en dat uit het administratief dossier geen medische problemen blijken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Verzoeker stelt dat er sprake is van een veroordeling bij verstek en dat hij, in plaats van verzet aan te tekenen, de gevolgen heeft aanvaard en zijn straf heeft uitgezeten. De feiten zijn volgens hem ook oud. Hij stelt dat er geen enkele appreciatie heeft plaatsgevonden van het actuele gevaar voor de openbare orde.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat in de bestreden beslissing rekening is gehouden met het gegeven dat de door verzoeker gepleegde feiten dateren van juni 2016 en dat verweerder wel degelijk een beoordeling heeft gemaakt van de mate waarin deze feiten wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhoudt. Er wordt zo heel concreet ingegaan op de door verzoeker gepleegde feiten, met name opzettelijke slagen en verwondingen aan een agent in functie met ziekte en arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en de nadruk gelegd op de ernst hiervan, zoals dit ook werd vastgesteld door de strafrechter. Verweerder lichtte toe dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijke gedrag van verzoeker wijst op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij hij in het bijzonder benadrukte

dat de handelingen van verzoeker wijzen op een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de politiediensten en voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens.

Op basis van deze motivering kan niet worden aangenomen dat verweerder in het voorliggende geval enkel op basis van het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling de bestreden beslissing heeft genomen. Hij heeft de strafrechtelijke veroordeling, in het bijzonder de omstandigheden die hiertoe hebben geleid, wel mee in overweging genomen binnen het individueel onderzoek naar de vraag of het persoonlijk gedrag van verzoeker wijst op een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde rechtvaardigt. Hiermee handelde verweerder overeenkomstig de wet.

Verzoeker voert aan dat hij, in plaats van verzet aan te tekenen, zijn straf heeft aanvaard en uitgezeten, maar dit laatste vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt integendeel dat verzoeker op 11 december 2018 werd aangehouden, dat er een strafonderbreking was in de periode van 12 december 2018 tot 29 maart 2019 en dat hij sinds 27 mei 2019 vrij is met enkelband. Het strafeinde is voorzien op 22 januari 2020. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 24 mei 2019 was er dus nog sprake van een lopende strafuitvoering. In het licht van deze vaststellingen, en waar hij verder nalaat om concreet in te gaan op de naar voor gebrachte motivering die leidde tot de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, toont verzoeker nog niet aan dat de voormelde motivering steunt op incorrecte feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk is. Ook het louter stellen dat de feiten volgens hem oud zijn, terwijl deze op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet ouder waren dan drie jaar, de strafuitvoering nog lopende was en verzoeker opnieuw op geen enkele wijze ingaat op de naar voor gebrachte motieven waarom er volgens verweerder wel degelijk nog kan worden gesproken van een persoonlijk gedrag dat wijst op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, volstaat niet om het kennelijk onredelijk karakter van deze gedane beoordeling aan te tonen.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In zoverre verzoeker in de bestreden beslissing nog leest dat er ook melding wordt gemaakt van een proces-verbaal naar aanleiding van een familiale ruzie, volstaat de vaststelling dat zulks nergens kan worden gelezen in de beslissing. In zoverre verzoeker hierbij aangeeft dat hij nog steeds een gezinsleven heeft met de moeder van zijn kind, wordt opgemerkt dat dit gegeven bij de doorgevoerde belangenafweging wel degelijk in rekening is gebracht.

Verzoeker stelt verder dat de beoordeling omtrent zijn economische situatie in strijd is met het koninklijk besluit van 9 juni 1999. Hij stelt dat hij legaal kon werken in België. Nergens duidt verzoeker evenwel een concrete bepaling in dit koninklijk besluit die hij dan precies geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel de vereiste precisie mist. Verzoeker betwist daarnaast niet dat de voorliggende gegevens er niet op wijzen dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog was tewerkgesteld in België of nog concrete vooruitzichten op tewerkstelling in België had. In deze omstandigheden toont verzoeker met zijn uiteenzetting in geen geval aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij stelde dat er inzake zijn economische situatie geen redenen zijn die er zich tegen verzetten dat hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

In zoverre verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing niet proportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.4. Verzoeker beroept zich nog op een schending van het hoorrecht, maar toont niet aan dat hij – indien hij op voorhand was gehoord omtrent de mogelijkheid om de aanvraag te weigeren om redenen van openbare orde – nog specifieke gegevens had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de

procedure tot gevolg konden hebben. Een schending van het hoorrecht, op zich genomen dan wel in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan in de thans voorliggende omstandigheden dan ook niet worden vastgesteld.

3.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Cela fait 14 ans que le requérant réside sur le territoire :

Il travaille depuis 2008

Il a trois enfants (un belge et deux hollandais)

Il vit en cohabitation (factuelle) avec la mère de ses enfants et en contact régulier avec ses enfants hollandais (qui peuvent venir le revoir).

Madame travaille et il ne peut être envisagé que le maintien du requérant pour lui permettre de maintenir ses activités. Outre ses propres revenus qui sont indispensable

Que la partie adverse soutient que Madame et l'enfant pourrait aller vivre dans un pays où ils n'ont aucune attache, famille, dans un pays où il n'y a pas de travail, ni.... Alors que la présence de Monsieur est nécessaire affectivement, financièrement (par le travail (Cf arrêt CC n° 174/2009 du 3 novembre 2009))

Ce qui contrevient manifestement (et notamment) à l'article 8 de la CESD combiné avec l'article 3 du 4e protocole."

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker, zijn Belgische partner en hun gezamenlijke Belgische kind erkend en in rekening gebracht. Deze gezinsbelangen worden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de redenen van openbare orde die zijn vastgesteld in hoofde van verzoeker. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

"Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Het feit dat het kind is geboren sedert 20/01/2015, heeft hem er niet van weerhouden feiten te plegen.

Wat het familiale leven met zijn kind betreft, blijkt uit het vonnis dat de verstandhouding met de moeder van het kind, de genaamde [M.T.] van Belgische nationaliteit, niet optimaal was. Hij weigerde in dronken toestand haar woning te verlaten, waar op dat moment vermoedelijk ook het kind aanwezig was. Op 12/01/2017 vertrekt betrokkene naar Angola, wegens het overlijden van zijn moeder en om er zaken te regelen. Hij komt pas opnieuw het Schengengrondgebied binnen op 26/12/2017 via Porto. Betrokkene had een terugkeervisum aangevraagd, zonder het resultaat hiervan af te wachten en diende ondertussen een nieuw paspoort aan te vragen, maar dit betekent toch dat hij bijna een jaar is

weggebleven uit België en weg van zijn kind. Het is dus duidelijk dat de moeder al die tijd voor haar kind heeft gezorgd.

Er wordt niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van gezinsleven van betrokken in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat het kind en zijn partner, die de Belgische nationaliteit hebben, niet kunnen gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Angola of een andere plaats waar betrokkene zou verblijven.

Bovendien is het kind nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat het kind in België is geboren, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat het zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van betrokkene dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat het kind in de kleuterklas zit, er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat het kind zijn kleuteronderwijs niet elders zou kunnen verder zetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat het nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Trouwens het kind is nog niet schoolplichtig.”

In de bestreden beslissing wordt daarnaast rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in dit land. Verweerder houdt er zo rekening mee dat verzoeker als zeventienjarige naar België is gekomen ergens in 2005 en dat hij hier gedurende een zekere tijd een legaal verblijf genoot. Hij merkt echter op dat verzoeker zijn verblijfsmachtiging verloor na zijn afvoering van ambtswege op 7 november 2016 en hij vervolgens niet kon aantonen niet langer dan één jaar te zijn weggeweest uit België. Inzake de economische situatie van verzoeker stelt verweerder nog dat verzoeker niet langer de mogelijkheid had om te werken door het verlies van zijn verblijf en ook geen gegevens voorliggen van een actuele tewerkstelling. Ten slotte motiveert verweerder, inzake de sociale en culturele integratie, dat de door verzoeker gepleegde feiten expliciet getuigen van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dat verzoeker dit eigenlijk ook niet nastreeft en dat uit het administratief dossier geen medische problemen blijken. Op basis van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder om de voormelde redenen van oordeel is dat er ook geen elementen in het privéleven van verzoeker spelen die zich verzetten tegen de weigering van het verblijfsrecht om de vastgestelde redenen van openbare orde.

Verweerder betwist dus niet zozeer dat verzoeker een bepaald privé- en gezinsleven heeft in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, maar is van mening dat de redenen van openbare orde in de voorliggende zaak zwaarder doorwegen. Er wordt nagegaan of verweerder bij deze beoordeling zorgvuldig en redelijk heeft gehandeld en hierbij een proportionele belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad laat in de voorliggende situatie in het midden of deze eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht, waar de bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van een aanvraag van verzoeker om toelating tot verblijf van meer dan drie maanden enerzijds maar niet kan worden ontkend dat verzoeker in het verleden een legaal verblijf genoot in België anderzijds. Zoals het EHRM duidelijk heeft gesteld, zijn deze verplichtingen niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en zijn de van toepassing zijnde principes in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde ‘fair balance’-toets, oftewel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, benadrukt het EHRM dat het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend. Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen bij hun afweging van de belangen van kinderen, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen, een voldoende gewicht geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen en alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de evenredigheid van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)).

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de gezinsbelangen van verzoeker niet opwegen tegen het algemene belang en de vastgestelde redenen van openbare orde. Verweerder stelt vast dat de geboorte van het kind op 20 januari 2015 verzoeker niet heeft weerhouden van het plegen van strafrechtelijke feiten. Uit het strafvonnis blijkt volgens hem evenzeer dat de verstandhouding met de moeder van het kind niet steeds optimaal was. Nog stelt hij vast dat verzoeker in 2017 gedurende langere tijd terugkeerde naar Angola en de zorgen voor het kind al die tijd alleen door de moeder van het kind werden gedragen. Verweerder ziet verder geen onoverkomelijke hinderpalen voor een voortzetting van het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders. Voor hem is het niet aangetoond dat het gezinsleven enkel mogelijk is in België. Nog merkt verweerder op dat de partner en het kind er steeds voor kunnen kiezen om in België te blijven en de contacten met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Angola of een andere plek waar verzoeker kan verblijven. Verweerder wijst erop dat het kind nog jong is en dus een leeftijd heeft waarop het zich makkelijker kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Het kind is nog niet schoolplichtig. Het gaat wel naar de kleuterklas, maar verweerder stelt dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat het kind zijn kleuteronderwijs niet elders zou kunnen verderzetten.

Verzoeker wijst erop dat zijn partner werkt en zijn aanwezigheid nodig is opdat zij haar activiteiten kan verderzetten. Verzoekers eigen inkomsten zouden ook nodig zijn. Verzoeker laat echter na zijn betoog te onderbouwen met een concreet begin van bewijs, zowel wat betreft de tewerkstelling van zijn feitelijke partner, het gegeven dat deze laatste en het kind zijn aangewezen op zijn inkomsten uit tewerkstelling als het gegeven dat de partner enkel kan blijven werken indien verzoeker hier aanwezig is. Verzoeker betwist op zich het gestelde in de bestreden beslissing zo ook niet dat zijn partner gedurende zijn maandenlange terugkeer naar Angola steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen voor het kind. Hij geeft op geen enkele wijze aan dat zijn partner en kind zich in die periode in een precarie situatie zouden hebben bevonden.

Verzoeker stelt verder dat zijn partner en kind in zijn land van herkomst geen banden of familie hebben en er aldaar ook geen werk is. Verzoeker zelf kan zijn gezinsleden evenwel wegwijzen in en ondersteunen bij een eventuele vestiging in zijn land van herkomst, minstens duidt verzoeker niet waarom dit niet in redelijkheid mogelijk is. Verzoeker heeft recent ook nog langdurig verbleven in zijn herkomstland. Er blijkt niet dat hij geen banden meer heeft met dit land. Nergens brengt verzoeker verder een begin van bewijs aan van een gebrek aan mogelijkheden om werk te vinden in zijn herkomstland of om in dit land in het levensonderhoud van het gezin te voorzien. Hij beperkt zich op dit punt tot een zeer algemene en volstrekt ongestaafde bewering als zou er in Angola geen werk zijn, hetgeen niet kan volstaan. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die het motief in de bestreden beslissing dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken voor het verzetten van het gezinsleven in zijn herkomstland onderuit halen. Er moet ook worden aangenomen dat verweerder hierbij oog heeft gehad voor het hoger belang van het kind, maar omwille van de nog zeer jonge leeftijd van dit kind geen ernstige problemen zag voor het kind indien het zich zou moeten aanpassen aan het leven in een ander land. Verzoeker laat deze overwegingen, en de overige overwegingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen inzake het gezinsleven, ongemoeid. Er kan niet worden vastgesteld dat enig concreet en relevant element hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of de gedane belangenafweging disproportioneel is.

Waar verzoeker stelt ook nog twee kinderen te hebben in Nederland met wie hij regelmatig contacten zou onderhouden, kan de Raad slechts vaststellen dat elk bewijs ter zake ontbreekt, zowel van het gegeven dat verzoeker nog twee kinderen heeft in Nederland als van effectief beleefde gezinsbanden.

Door – inzake het ingeroepen privéleven – louter te wijzen op de duur van het verblijf in België sinds 2005, waarmee rekening is gehouden, toont verzoeker nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling hieromtrent is uitgegaan van een onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker stelt verder te werken sinds 2008, maar de voorliggende gegevens wijzen geenszins op een continue tewerkstelling in België sinds 2008 tot aan het nemen van de bestreden beslissing. Door het voegen van loonbrieven van een interimtewerkstelling van december 2018 tot maart 2019 weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 24 mei 2019 geen sprake was van een actuele tewerkstelling. Verzoeker toont ook niet aan dat hij op dat ogenblik nog uitzicht had op een nieuwe tewerkstelling. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat enig dienstig gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat zijn persoonlijke belangen op disproportionele wijze zijn afgewogen tegen het algemene belang dat is gebaat bij een bescherming van de openbare orde. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij de vaardigheden die hij heeft opgedaan in België, zoals de door hem in het verleden gevolgde opleidingen tot hulpelektricien en lasser, en zijn werkervaring in dit land niet nuttig zou kunnen aanwenden in zijn herkomstland om aldaar in zijn levensonderhoud (en dat van zijn gezinsleden) te voorzien. Zoals verweerder ook aangeeft in de bestreden beslissing, en dit wordt wezenlijk niet betwist door verzoeker, keerde verzoeker recentelijk nog gedurende langere tijd terug naar Angola. Nergens blijkt dat verzoeker geen banden meer heeft in dit land of dat hij zich in redelijkheid niet langer zou kunnen vestigen in dit land.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing op zich niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.4.3. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het vierde protocol bij het EVRM. De bestreden beslissing betreft enkel verzoeker, niet zijn partner of kind, en houdt bovendien enkel in dat hem een verblijfsrecht van drie maanden wordt geweigerd zonder dat hij hierbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, laat staan zijn partner of kind. Uit de bestreden beslissing volgt geenszins een verplichting voor de partner en het kind om het Belgische grondgebied te verlaten. Er is dus geen sprake van een uitzetting van een nationale onderdaan of van het ontnemen van het recht om het grondgebied te betreden van een eigen onderdaan. Een miskennis van artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM blijkt niet.

3.4.4. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit*

Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar reeds werd vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

3.4.5. Het vierde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS